

Szabados Attila

Orosz regény

Nyikorog alattam a kerékpár,
mint utazáskor az oldaltáska pántja,
kilók húzzák vállamat, a csat feszül.
Nedves küllő visít, esővíztől hajló
ereszek hangja követ. Meséltem,
nyáron a csomagtartóhoz ékelt
narancslé egy hirtelen fékezéskor
a kerék és a fémváz közé esett,
a másodpercnyi zuhogás után
fanyar, sárga lé száradt bőrödre.

Erre gondolok, hogy a kereszteződésben
leforduló autó utasait sápadt, vigyorgó
arcom fogadja, ahogy az ablakmosó
ide-oda kalimpál előttük. Tekintetünk
találkozik, a hátsó ülésről figyelő ősz hajú
hölgy az egészet megérti. A kanyar ívén
végig őt figyelem, hasonlított Ulickájára,
szürke szeme világít.

A víz fekete fóliára nehezedik egy kertben,
domborodik a vetés buckáin, mint egy szűk
hullazsák. A padka mellett címkés üveg, pára,
falán pöttyök, sötét várdakeserű. Vállamnál
lüktető izom. Ha táska nincs, kövesse a küllők
nyikorgását, sajtó üteméhez válassza
ezt a zenét. Egy orosz regénybe még így is
bőven jut neki hely.

Sávba lép

Megtanuljuk, ami egyébként is nyilvánvaló.
A fogás ösztönös, a papírlap széle nem vág,
a doboz alján leszakadt darabkák, mint a hó.
Minden fénykép kirajzol egy újabb kételyt.

Hogy mi van, ha – az a csontod már most is úgy áll,
mint ott, a foltos, hepehupás és pucér lábfejen.
A következőn már csak légvonal. Az idő csúszkál,
feltorlódozó szennyes, mégse mondjuk, valami

készülődik, felgörgetjük az apró nyomokat.

UV-fényben az arcunk és a fénykép közti
sáv szinte izzana, a sarokban oroszkokat
figyelünk, kifelé mennek, a rojtos szél felé.

És ahogy ők is, valami sietve kiválik,
a sávba belép, szivárog, épp csak mint egy porszem.
Fognak a formák, észrevétlenül, minden mállik.
Mégsem feltűnő annyira.

GÁL JÓZSEF: Hasadt báb – 2014

